

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 106

číslo: 11

15. března 2026

Cena: 14 Kč

Ohlédnutí za slavnostním otevřením koleje v pražských Dejvicích

Kolej, nesoucí jméno prvního patriarchy dr. Karla Farského, vstupuje do druhého století své existence návratem do sídla církve v Praze – Dejvicích, kde před sto lety začínala. Po letech působení v Roháčově ulici a po ukončení nájemní smlouvy s Univerzitou Karlovou byly prostory v ústředí církve upraveny tak, aby znovu sloužily ubytování studentů i společnému duchovnímu životu. Slavnostní znovuotevření se slovem bratra patriarchy Tomáše Butty a krátkou vzpomínkou na významnou roli Františka Kováře v dějinách koleje z úst historika a pedagoga dnešní Husitské teologické fakulty Jaroslava Hrdličky se uskutečnilo v pondělí 23. února. Přítomen byl i Petr Čiško z Institutu evangelizace a pastorační práce, jenž se věnoval rekonstrukci po technické a organizační stránce. Děkujeme mu za zodpovězení následujících otázek.

*** Jak dlouhý čas uplynul od myšlenky na znovuotevření koleje v naší dejvické budově až k současné realizaci?**

Přesun studentů do původních prostor v Dejvicích a znovuotevření koleje je výsledkem sledu událostí loňského roku. Zásadním impulsem bylo rozhodnutí Univerzity Karlovy, současného majitele objektu v Roháčově ulici, neprodloužit nájemní smlouvu s církví. V této budově v posledních letech sídlila také Bohoslovecká kolej Dr. Farského. Církev tak ke konci roku 2025 znovu ztrácí možnost působit v objektu, který byl pro bohoslovce postaven na počátku 50. let minulého století.

Myšlenka návratu koleje do původních prostor ve Wuchterlově ulici se proto nabízel téměř přirozeně. Přesně si již nevzpomínám, kdy ji se mnou bratr patriarcha poprvé sdílel, odhaduji však, že to bylo na jaře loňského roku. Následně jsme čekali na oficiální písemné oznámení majitele o neprodloužení nájemní smlouvy, které po naší urgenci dorazilo až v srpnu. Poté bylo možné zahájit konkrétní kroky — ukončení stávajících nájmu, přípravu rekonstrukce i samotné stěhování.

Stěhování proběhlo v pátek 12. prosince a během víkendu jsme nové prostory připravili pro studenty. Většina z nich se nastěhovala již v pondělí ráno. Poté jsme finalizovali kolejní kapli, která byla na začátku letošního roku dokončena a minulý týden slavnostně otevřena. Od prvotní myšlenky k otevření znovuobnovené „Farského koleje“ tak uplynulo přibližně tři čtvrtě roku.

*** Jak nákladná byla rekonstrukce a jakým způsobem byla financována?**

Celková částka vyplacená zhotoviteli, včetně všech víceprací, nepřesáhla 750 tisíc Kč. Rekonstrukce byla hrazena z finanční náhrady určené pro Úřad Ústřední rady ČČSH. Snažili jsme se maximálně využít materiál, který měl IEP k dispozici, například dveře, svítidla či koupelnové doplňky. Kolej jsme rovněž vybavili nábytkem přestěhovaným z Roháčovy ulice. I tímto způsobem se podařilo celkové náklady snížit.

Pokračování na str. 2

O Masarykovi a Palackém v Parlamentu ČR

Dne 2. března se v Parlamentu České republiky pod záštitou prvního místopředsedy Poslanecké sněmovny Patrika Nachera a v rámci projektu „Naše evropská společnost“ uskutečnilo setkání k 176. výročí narození Tomáše Garrigua Masaryka. Slavnostní pozdní odpoledne se neslo v duchu připomenutí hlavních myšlenek prvního československého prezidenta i jejich nadčasovosti – kterou zdůraznil hned první řečník Patrik Nacher, který se vyslovil pro chápání T. G. Masaryka v celém jeho kontextu bez vytrhávání myšlenek ze souvislostí. Upozornil, že je to právě dnešní doba, která s sebou často přináší zkratkový pohled a tím černobílé vidění světa. Podle Nachera naopak Masaryk viděl svět komplexně, což by pro nás mělo být inspirativní.

Přítomně oslovil patriarcha Tomáš Butta zajímavou promluvou o *Náboženském přesvědčení Palackého a Masaryka na pozadí jejich myšlení a díla* (uvádíme na další straně). Za Církev československou husitskou ve své řeči poděkoval politikům ze Sněmovny biskup David Tonzar: „*Ať Sněmovnu řídil jeden nebo druhý, ať zde byl jakýkoli místopředseda*“

Pokračování na str. 3

Můžete si přečíst

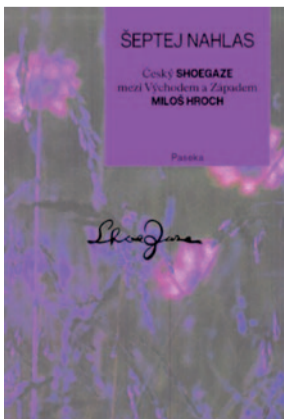
Kniha může být tichým společníkem, zrcadlem doby i výzvou k proměně. Oslovení duchovní, teologové i laici v naší anketě nabízejí osobní tipy napříč žánry a tématy - od beletrie přes historické práce až po poezii a duchovní literaturu - a mluví o tom, jak četba formuje jejich víru i pohled na svět. Druhá otázka pak obrací pozornost k tvorbě vyrůstající z prostředí naší Církve československé husitské a ukazuje, že i zde vznikají knihy, které inspirují, provokují k přemýšlení - někdy svou literární silou, jindy odvahou pojmenovat bolestné dějiny či hloubkou duchovní zkušenosti.

1. Jakou knihu, kterou jste v poslední době četli, považujete za nejzdařilejší a proč? 2. Kterou knihu z prostředí Církve československé husitské považujete za nejzdařilejší a čím vás oslovila?

Aleš Ptáček, ředitel Úřadu ÚR ČČSH, NO Rostoky

I. Poslední dobou mám na zdařilé knihy štěstí. A i když čtu většinou beletrii, tak musím jako odpověď na tuto otázku vybrat knihu, kterou čtu právě teď a která, s trochou nadsázky, patří do literatury naučné. Jedná se o knihu: *Šeptej nahlas*, napsal ji hudební novinář Miloš Hroch a popisuje příběh pěti hudebních skupin z tehdejšího Československa, které na počátku devadesátých let způsobily rozruch až v samotném Londýně a nejen v něm.

Původně se inspirovaly zvukem ostrovní nezávislé scény žánru shoegaze a nakonec hrály tak, že by se od nich i britské kapely mohly učit :) Škoda, že skončily tak brzy. Zajímavostí na knize je i to, že Miloše Hrocha k jejímu se-

psání inspiroval bratr farář Petr Wagner, který se také hudební publicistice a hudbě věnuje.

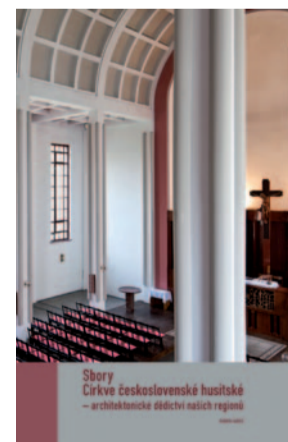
2. Ono se to možná nezdá, ale knih z prostředí ČČSH vyšlo a vychází docela dost. A protože jsem jich určitě nepřečetl ani desetinu, nepřísluší mi hodnotit, která z nich je nejzdařilejší. Myslím si, že snad skoro každá z nich je nějakým způsobem důležitá. Zmínil bych ale dvě publikace: *Biografický slovník Církve československé husitské a Sbory ČČSH - architektonické dědictví našich regionů*. K titulu knihy o sborech ČČSH si troufám podotknout, že v našich sborech nám naši předci nepředali jen architektonické dědictví, ale přímo architektonický poklad! A to tato kniha velice reprezentativním způsobem dokumentuje. Pro Biografický slovník zase platí (vlastně podobně jako pro knihu o sborech), že nás velmi erudovaně seznamuje s vírou a vizemi, myšlenkami i skutky, zakladatelské generace i generacemi, které přišly po ní.

Jana Krajčířiková, tajemnice ÚR ČČSH, předsedkyně rady starších NO Praha 4-Michle

1. Bohužel na čtení nemám tolik času, kolik bych si přála,

ale do konce roku jsem stihla přečíst jeden ze svých vánočních dáreků – knížku *Komnata ozvěň*, jejímž autorem je irský spisovatel John Boyne. Řeší v ní vztahy mezi generacemi, mezi privilegovanými a běžnými lidmi, woke kulturu, ale především to, jak naše životy ovlivňují sociální sítě. Je to provokující, ale hlavně hodně vtipné.

2. Mohu-li vybírat z naší produkce za delší období, za jednu z nejzdařilejších považuji knihu *Sbory Církve československé husitské - architektonické dědictví našich regionů*. Je to skutečně reprezentativní dílo, za které se nemusíme stydět.

Pokračování na str. 3

Ohlédnutí za slavnostním otevřením koleje...

Pokračování ze str. 1

* Řešily se při adaptaci prostor nějaké technické komplikace?

Rekonstrukci řídil bratr Aleš, ředitel ÚÚR, takže podrobnější odpověď by příslušela spíše jemu. Obecně však platí, že technické komplikace provázejí téměř každou rekonstrukci. V našem případě šlo především o vybudování koupelen — bylo nutné vyřešit vedení odpadů, jejich správný spád i napojení nové suché výstavby na původní, místy nerovné zdivo. Z toho, co jsem měl možnost sledovat, byli vybráni zkušení a šikovní řemeslníci, kteří si s těmito výzvami dobře poradili.

* Kdo má na starosti správu a údržbu koleje?

Kolej má svou správní radu, která zajišťuje její celkové fungování. Jejím členem je také spirituál a zástupce ubytovatele. Spirituál odpovídá za kolejní program a duchovní péči o ubytované studenty. Organizační a technické záležitosti zajišťuje zástupce ubytovatele ve spolupráci s údržbou úřadu.

* Aktuální kapacita ubytování jsou čtyři pokoje. Předpokládá se do budoucna, bude-li zájem, rozšíření kapacity?

Technicky je možné mnohé, případné rozšíření však musí dávat smysl i ekonomicky. Teoreticky by

případalo v úvahu rozšíření v rámci stávajícího patra, osobně však v současnosti spíše nepředpokládám, že by k rozšiřování kapacity docházelo.

František Kovář - architekt vzdělávací koncepce

Když byl František Kovář v říjnu 1926 jmenován ředitelem koleje, nepřicházel s prázdnou vizí. Už o rok dříve vytvořil model přednáškových kurzů, který ústřední rada přijala jako základ systematického vzdělávání budoucích duchovních. Tento promyšlený a na svou dobu moderní koncept - propojující teologii s historií, filosofií i společenskými vědami - se stal zárodkem pozdější Husovy fakulty. Kovář dokázal kolem koleje soustředit výrazné osobnosti různých oborů a vytvořit prostředí otevřené odborné diskusi. Vedle organizační a pedagogické práce myslel i na materiální zázemí. Založil knihovnu, systematicky ji rozšiřoval a získával finanční prostředky i dary, aby studenti měli přístup k odborné literatuře, která byla tehdy velmi nákladná...

Z promluvy bratra patriarchy při otevření kaple ve Farského koleji

Znovuotevření kolejní kaple je pro nás slavnostní příležitostí a událostí. Chceme především poděkovat Bohu, jehož požehnání je předpokladem zdaru každého našeho lidského díla. Současně chceme poděkovat lidem, bez jejichž práce a nasazení by toto dílo nemělo svoji viditelnou a materiální podobu. Společným úsilím a prací zde vzniklo přívětivé prostředí a útulné zázemí pro studentky a studenty.

Tato kolej má název Farského kolej. Karel Farský jako novodobý zvěstovatel a svědek Ježíše Krista je u počátku Církve československé husitské, ale i této dejvické bohoslovecké koleje. Úmyslem Karla Farského bylo, aby zde byla kolej – místo pro mladou generaci, která se zde bude myšlenkově, duchovně i prakticky vzdělávat. Uskutečnou obnovou se tak naplňuje tento původní Farského záměr, třebaže v podobě malé koleje nyní se čtyřmi pokoji.

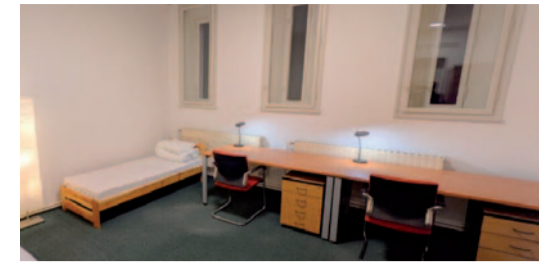
Součástí je společný jídelní stůl, ale i studovna a knihovna v 5. patře, označená jménem Františka Kováře, Farského spolupracovníka. Ke koleji patří kaple jako místo pro ztišení, modlitbu i zpěv ke chvále Boha. Kaple se nalézá v 6. patře. K jejímu vybavení patří dvanáct židlí s motivem dvou desk Desatera. Okna nabízejí průhled k nebi. Jimi vidíme nebe – oblohu nad námi, její měnící se světelnost i různou barevnost od jasně modré až k tmavé. Ve tmě jsou vidět světla i ve velké vzdálenosti. Je zde umístěna socha Ježíše Krista kazatele na jedné straně a na druhé straně symbol kříže, vyjadřující jeho spásu a obět z lásky pro svět. Tato kaple se nachází v blízkosti hodin, které jsou na vnější straně budovy a ukazují čas. Hodinový stroj je skryt ve skřini za stolem Páně.

Slovo kolej je od latinského slova collegium, které znamená společenství. Odkazuje ke středověkému univerzitnímu studiu ve společenství. Kolej byla místem studia i společného studentského života, podobně jako tomu bylo v případě koleje při Betlémské kapli, kde žil Mistr Jan Hus se svými žáky.

Slovo kolej jako společenství však odkazuje ještě k hlubší rovině a tou je společenství prvních křesťanů podle svědectví Skutků apoštolů; o nich slyšíme, že „byli spolu“ (Sk 2,42). Dnešní doba je spíše charakterizována rozděleností, odděleností, odcizeností a bariérami mezi lidmi. Úkolem křesťanů i lidí jako takových je podle Ježíše budovat společenství, vzájemnost, přátelskou podporu.

I malé společenství je důležité. Tvořit společenství znamená naslouchat Slovu, propojit se s druhými v modlitbě a žít ve světle Kristovy lásky (1 J 1,7a). Tento duchovní základ kolejního společenství připomíná a zviditelňuje tato kaple, kterou dnes otvíráme. Ať je tato Farského kolej místem přátelství a společenství víry! Ať je prostorem pro studium i odpočinek, pro osobní i společnou modlitbu! Ať zde nacházejí dobré zázemí a spolutvoří vlivné prostředí ti, kteří zde bydlí a budou bydlet!

Tomáš Butta, Foto: Petr Čiško a Oldřich Nováček

Nad Písmem

Osoby a obsazení

J 9,1-41

Cestou uviděl Ježíš člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevíly skutky Boží. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“ (To jméno znamená Poslaný.) On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří jej dříve viděli žebrať, se ptali: „Není to ten, kdo tu sedával a žebrať?“ Jedni říkali: „Je to on.“ Jiní pak: „Není, ale je mu podobný.“ On sám řekl: „Jsem to já.“ I řekli mu: „Jak to, že se ti otevřely oči?“ Odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, potřel mi oči a řekl mi: »Jdi k Siloe a umyj se!« Šel jsem tedy, umyl jsem se a vidím.“...

Zkusme se dnes podívat na příběh evangelia jako divadelní soubor připravující novou hru. Zkouška začíná rozbořením charakteristik jednotlivých postav:

Slepec – smířený se svým údělem, slepý od narození, nemá šanci na uzdravení, ve vztahu k Ježíši poslušný, vděčný, loajální, ve vztahu k farizeům výřečný, nenechá se zastrašit, dobrý diskutér – umí porazit zbraněmi druhých – farizeje poráží jejich vlastním zákoníctvím. Ti na to nemají co říci, proto jej uráží a vyženou.

Ježíš – pomáhá bez ohledu na to, zda se to někomu líbí či ne, své konání přizpůsobuje běžným praktikám své doby, i když by nemusel (plivnutí na bláto, umytí v rybníku), nenechává druhé na holičkách, vrací se, když se dozví, že uzdravený má problémy, postaví se farizeům sám, ne soudí. Lidé se odsuzují sami svojí neochotou prohlédnout, uznat svoji slepotu – bídu. (Viz Jan 3,17nn ...Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé...)

Farizeové – snaží se Ježíše dostat za každou cenu, jsou nemilosrdní vůči slepci – místo, aby se s ním radovali a vzdali Bohu chválu, trápí ho, podezírají z podvodu, považují se za autoritativní a takřka neomylné vykladače zákona. Zákon neuznávají tak, jak mají, aby poznali Mesiáše, ale spíše naopak.

Rodiče slepého – opatrní, nad radostí ze synova uzdravení je obava o vlastní pokoj, pohodlí a bezpečnost. Být vyloučen ze společenství není nic příjemného.

Učedníci – zatím jen teoretikové, ještě neprohlédli a nemají Ježíšův pohled na svět. Ve slepci vidí jen předmět k diskusi nad otázkou příčiny utrpení, ne člověka, kterému je potřeba pomoci.

Později ale sami uzdravují a čelí stejným intrikám jako

Ježíš (např. Uzdravení chromého a dále ve Sk 3,5: *A oni odcházeli z velerady s radostnou myslí, že se jim dostalo té cti, aby nesli potupu pro jeho jméno...*).

Sousedé – zvědaví a senzacechtiví, neradují se z uzdravení, je pro ně jen předmětem vzrušujícího hovoru typu „už jste to slyšela?“ Příčinliví vůči vládnoucím – sami přivedou uzdraveného k farizeům.

Po rozboru charakteristik postav je dobré si při přípravě představení také vyjasnit, jaké poselství má hra přinést, co chceme říci, k čemu podnítit?

Co je tedy hlavním poselstvím tohoto příběhu? Tentokrát se divadelníci dohodli, že je to **otevření očí**. Poznat, kdo je to Ježíš.

Farizeové, sousedé, rodiče viděli a slyšeli dost k tomu, aby prohlédli a uviděli v Ježíši Mesiáše, ale opravdově prohlédli jen slepec. Ne proto, že byl uzdraven fyzicky, ale proto, že v Ježíše uvěřil. Kolik jiných lidí bylo Ježíšem uzdraveno a nenásledovali ho, nezměnili svůj pohled na život a na svět. Kolikrát v životě jsme i my prosili, ale když jsme dostali, tak jsme šli dál, jako by to byla samozřejmost? Ale ten, kdo prozře v pohledu na Ježíše, prozře pak i v pohledu na všechno ostatní, tak jak se to později stalo i Ježíšovým učedníkům. Divadelníci vše poctivě nazkoušeli, hra je odehrána.

Teď už je na divákovi, jestli myšlenku a výzvu hry pochopí a co s tím udělá. A také, se kterou z těch postav z příběhu se ztotožní, ve které z nich se poznává. A to konec konců můžeme udělat i my. Přemýšlet upřímně nad tím, očima které postavy se dívám na tento svět já. Do jaké role by mne obsadili? Jsou mé oči otevřené? Vidím skutečně Ježíše, nebo jen to, co se mi hodí? **Anna Štěpánková**

Z kazatelského plánu

Čtvrtá neděle postní

Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. Budete sáť do sytosti potěšení z jejich prsů. (Izajáš 66,10-11)

První čtení z Písma: 1. Samuelova 16,1b.6-7.10-13

Tužby postní:

1. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
2. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože Vykupiteli, poslal jsi svého Syna, aby se stal pravým životodárným chlebem světa. Dávej nám ten chléb stále, ať žije v nás a my v něm! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Efezským 5,8-14

Evangelium: Jan 9,1-41

Verš k obětování: Žalm 135,6a

Verš k požehnání: Jan 9,11

Modlitba k požehnání:

Bože Vykupiteli, pomoz nám, ať svaté dary chleba a kalicha přijímáme s upřímnou zbožností a věřícím srdcem! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 52, 82, 87, 180, 245, 312, 323

Ježíši, otevři mé oči, ať v tobě poznám Mesiáše, svého Pána.

O Masarykovi a Palackém v Parlamentu ČR

Dokončení ze str. 1

z té či oné strany, je úžasné, že vždy řekli naši církvi – můžete. Ať tu byl kdokoli, vždy jsme tady byli!“ Bratr biskup upozornil na fakt, že Masaryk by nesouhlasil s pouhým setkáním k výročí, ale především by požadoval, aby se o jeho myšlenkách diskutovalo a přemýšlelo. Proto podtrhl jednu z hlavních Masarykových myšlenek, kdy navázal na sv. Augustína: „V nezbytném je jednota, v nerozhodnutém je svoboda, chcete-li volnost, ale ve všem láska.“ A dodal: „Láska je něco napříč politickým spektrem.“

Hlavní rámec setkání byl očekáván od historiků, odborníků zabývajících se dlouhodobě myšlenkami Masaryka. První přednesla projev Marie L. Neudorfllová a nazvala jej „Odras idejí Františka Palackého ve spisech Tomáše G. Masaryka“. Přítomné zaujala část, kde historička vysvětlovala, že „k uvědomění národní identity někdy v Evropě docházelo nejrůznějšími prostředky, a to i násilnými a Masaryk později tato hnutí označil jako demokratizační.“ Ve vztahu dvou myslitelů historička podtrhla to, jak si Masaryk hluboce vážil F. Palackého, kterého v té době česká inteligence vzorně nazývala „otcem národa“, a podrobně studoval jím napsané dějiny. „T. G. Masaryk převzal Palackého ideje a navíc je přizpůsobil podmínkám konce 19. a počátku 20. století, což rozpracoval například ve svém dile Palackého idea národa českého,“ shrnula význam obou myslitelů.

Profesor politologie a pracovník Masarykova ústavu profesor Vratislav Doubek zaujal svou přednáškou „Problém násilí a nenásilí v myšlení a postojích Palackého a Masaryka“. Historik upozornil na skutečnost, že každá z obou osobností přistupovala k problému násilí v jiné době, kontextu, byli konfrontováni s jinými jeho projevy. U Palackého historik zhodnotil jeho racionální a nenásilný přístup ke změně coby osobnosti, odchované ve stínu osvícenství, v přesvědčení o ušlechtilosti rozumu, argumentu – tak jako to vnímal například muž, jenž ho velmi inspiroval, Bernardo Bolzano – a dal jej do protikladu např. s revolučním přístupem studentů v roce 1848. V. Doubek popsal Palackého jako akademika, muže duchovního vůdcovství, který u Slovanů předpokládá spíše smíření, holubičí povahu. Svou roli hraje i logika nenásilí z pozice slabšího... Takový však nebyl postoj Masaryka, jenž postupem doby, na přelomu století a pak zvláště za války, pod tíhou okolností radikalizuje svůj přístup, sílu vidí jako legitimní prostředek politiky: „nachází slova pro promyšlenou eticky podloženou organickou revoluci.“ „Vyzývá k posílení vojenské síly.“ „Spojenci musí Rusko podporovat za každou cenu a všemi prostředky.“ Masaryk se dle svého kritika Přemysla Pittra natolik odklání od postav, jako byl Tolstoj a Chelčický, že ho neváhá označit přímo „padlým andělem“, jenž se zpronevěřil svému poslání.

Závěr celé akce, moderované přednostou kulturního odboru ÚÚR Oldřichem Nováčkem, zakončila modlitba patriarchy Tomáše Butty. Stejně jako při minulých vzpomínkových setkáních přednášky a řečnická vystoupení kolorovaly hudební vstupy; tentokrát sklídili zasloužený potlesk nadaní studenti Gymnázia Jana Keplera v Praze pod vedením sbormistra Romana Michálka. **redakce**

Náboženské přesvědčení Palackého a Masaryka na pozadí jejich myšlení a díla

Jestliže myslíme na Františka Palackého a Tomáše G. Masaryka v Církvi československé husitské, tak je to dáno i tím, že v jejich životě měla podstatný význam víra a náboženské přesvědčení.

Dráha Palackého měla původně směřovat k povolání evangelického duchovního. V době svých studií se však musel vyrovnávat s různými názorovými proudy a vlivy té doby, jakými byly zejména osvícenství a racionalismus. Jako mladý pronesl

roku 1817 řeč k Velikonocím. V ní se zřetelně odráží prostředí, ze kterého vzešel, jež bylo prodchnuto biblickou vírou a zbožností. Současně je zde patrný vliv osvícenství, které do tehdejšího evangelictví pronikalo z Německa. Názory zde vyjádřené byly pak jeho celoživotním zaměřením. Palacký věří v Boha, zdroj dobra, který má být člověkem milován z celého srdce a člověk má milovat i bližního jako sám sebe. S tím souvisí jeho víra ve

věčnou Prozřetelnost Boží, která bdí nad celým světem a svět skrytě řídí. V lidské duši, která je nesmrtelná, je Božská jiskra, která vede člověka ke stálému zdokonalování. Tato víra a přesvědčení vzešly ze všech jeho vnitřních i myšlenkových krizí a motivovaly ho v jeho úsilí a aktivitách v celém jeho životě. Ať již jako historik, usilujícího o poznání a pravdivější pohled na dějiny svého národa na základě vytrvalého studia pramenů a dobových dokumentů. Ale stejně tak i jako politika v jeho snahách, působení a nasazení pro český národ..

Podobně filozof a politik Masaryk byl mužem víry a náboženského přesvědčení, které bylo formováno již od dětství. O tom hovořil s Karlem Čapkem a v Hovorech jsou mnohá svědectví o jeho víře, o chápání náboženství a názorech na křesťanství. V rozmluvách s německým spisovatelem Emilem Ludwigem říká: „Náboženství pro mne není jenom slepá víra v autoritu, nýbrž přesvědčení o jsočnosti Boha a o nesmrtelnosti subjektu, a odsud naděje a odvaha ve všech proměnách života.“

Palacký a Masaryk jsou představitelé české demokracie. Oba usilovali o zásady demokracie a její uplatňování v praxi, každý v jiných dějinných souvislostech. U obou má však demokracie své náboženské pozadí i východiska. U Palackého se projevoval vliv uspořádání hodslavického evangelického sboru, vycházejícího z reformačního důrazu na prvokřesťanské bratrství a rovnocennost všech věřících před Bohem. Masaryk vykládal demokracii eticky jako politické naplňování lásky k bližnímu a současně i nábožensky a filozoficky. Říká: „Můj teismus vidí v člověku spolupracovníka Božího a duše každého člověka je jako nesmrtelné individuum stejně cenná. Věčné nemůže být věčnému lhostejné.“ Hodnotu člověka, jeho důstojnost a přesah k věčnosti spatřoval Masaryk jako východisko a podstatu demokracie. Ta se projevuje pravou diskusí, svobodnou kritikou vedoucí k nápravě a utváří se celkovou výchovou společnosti k demokratickým a humanitním hodnotám a postojům.

Naše doba je plná proměn a nových otázek, rizik i válečných konfliktů. Vybízí nás k hledání smyslu, k hlubšímu poznání a pohledu na život, na svět, na dějiny, které se stále dramaticky odvíjejí, na přítomnost i budoucnost. Právě osobnosti jako Palacký a Masaryk nám k tomuto hledání smyslu a hlubšímu pohledu ukazují směr. **Tomáš Butta**

Můžete si přečíst

Dokončení ze str. 1

Jiří Šíp, zástupce ředitele na ZŠ, NO Mirovice

1. Je pro mě naprosto nemožné jmenovat jednu nejzdařilejší knihu, protože jsem v poslední době četl několik velmi zajímavých knih z různých oblastí. Namátkou jmenuji – naprosto fantastická kniha Krystiny Wanatowiczové: *Nezval – básník a jeho syn*. Kniha je vynikající biografií jednoho z našich nejvýznamnějších básníků. Kdo poezii moc neholduje, též nebude zklamán – osud Nezvala překlenuje dobu první republiky, protektorátu, komunistického puče, příšerných padesátých let. Kdo má poezii rád, bude potěšen přídělem veršů tohoto nepopíratelného génia českého jazyka, ať už surrealistických či truchlivých, které Nezval složil ke smrti obou komunistických katanů, Stalina i Gottwalda. Jiří Padevět: *Český bestiář*. I když nejsem přímo obdivovatelem či nadšeným čtenářem Padevětových knih (pár jsem jich však četl), tato je svým způsobem výjimečná. Nejbestiálnější na knize je, že popisuje osudy lidí, kteří se nenarodili jako hyeny, nezabýjeli v dětství malá koťátka jako stvůry v Mindhunterovi, naopak: šlo nejen o lidi průměrné, ale často i milé a stojící na „správné straně barikády“ – legionáři, pracovníci občané, lidé, kterým šlo o sociální spravedlnost. A tady nemluví jen o hlavních protagonistech knihy, ale též o plejádě osob, které se objevují v kratších medailoncích, kterých je kniha plná. A pak už to jelo po skluzavce do pekla nacismu a pak většinou ještě hlouběji za komunismu. Každou chvíli se tedy ptám: A jak by ses zachoval ty? A jak by se zachoval ten a ten? Zaslouhuje si tahle „bestie“ totální zatracení? Tahle kniha vede k přemýšlení nad osudy lidí semletých dějinami, kteří zvolili chybně a pak je temná strana dostala úplně – a to je její nejsilnější stránka.

Nikolaj Andrejevič Kelin: *Paměti donského Kozáka a českého lékaře*. Vynikající autobiografie, neuvěřitelné peripetie krásného dvacátého století, pro Čecha aspoň malý průhled na kozáckou duši, vtipné postřehy o nás pohledem hosta z východu. Svižně a zajímavě psané, i když redaktor mohl vypustit opakující se vzpomínky.

2. Zde musím přiznat, že pro mě není snadné odpovědět na otázku o knize „z prostředí“ naší církve – i když jsem četl

několik poměrně povedených duchovních knih (dá se doporučit Sacksovo *Týdenní čtení z Tóry*), v podstatě jsem četl v poslední době pouze jedinou knihu odpovídající dotazu, a totiž *Troje dveře do chrámu v nás* od Martina Jindry. I když tedy vybírám pouze z omezené množiny ;-), kniha je povedená a poutavá, nejen proto, že zpracovává osudy tří členů rodiny Františka Bílka: jeho syna Františka Jaromíra, kterého láska k divadlu vyvedla z duchovenského stavu, Bílkovy dcery Bertý Mildové-Bílkové, která se naopak práci v církvi věnovala velmi obětavě, a nakonec se kniha věnuje též závěrečnému období života samotného originálního umělce. Čím mě kniha inspiruje – nejen odkazem na duchovní hloubku Bílkovy tvorby, ale též oddaností jeho dcery sociální práci pro církev, její péči o otcův odkaz a tím, jak vzdorovala nelidskému a hloupému komunistickému režimu.

Ivana Macháčková, biochemička, předsedkyně rady starších NO Praha 10-Vinohrady

1. Kniha karmelitána Davida Peroutky: *Vnitřní mlčení. Uzdravující cesta meditace* (Pavel Mervart 2022). Je to nejlepší kniha, kterou jsem o kontemplativní modlitbě či obecně o tiché meditaci četla. Zahnuje všechny aspekty této modlitby – i aspekty psychologické, jako např. prožitek viny, sebezpřijetí, připuštění, promeditování, tišení a proměnu svého utření. Pojednává také o vnitřní svobodě, smyslu života a duchovním vzkříšení. Přitom je kniha psaná čtivě a i začátečníci v tomto typu meditace zde najdou popis cesty, kterou se vydat.

2. Musím se ke své hanbě přiznat, že produkci ČČSH nesleduji nijak bedlivě. Velmi mne oslovila útlá publikace připravená a vydaná věroučnou komisí ČČSH, zejména bratrem patriarchou T. Buttou a bratrem děkanem J. Vogelem v roce 2023: *Marie, matka Ježíše Krista, v biblickém svědectví, tradici a naší víře*. Jak napovídá název, publikace shrnuje stručně biblické svědectví o Marii, tradici úcty k Marii z dějinné perspektivy a v teologickém porozumění, pohled Jana Husa a představitelů české reformace na Marii a konečně pohled na Marii v teologické reflexi a liturgii ČČSH.

Tato publikace mně udělala radost proto, že jsem dlouhodobě měla pocit, že Marie je v naší církvi neprávem opomíjena.

Martin Jindra, historik a archivář ÚAM ČČSH

1. *Deník venkovského faráře. Hovory s Janem Rybářem*. Vyšehrad a Karmelitánské nakl., Praha 2016. Tato dnes už starší kniha rozhovorů Josefa Beránka s knězem Janem Rybářem se mi do rukou dostala teprve loni. Pohladila mě svým humorem i evangelijní svobodou a mnohé jsem si z ní s vděčností vypsala. Dlouhodobě čerpám z knihy Štěpána Smolena: *Pominuté chvály*. Cesta – Iva Pospíšilová, Brno 2022. Z mnohých inspirací vybírám alespoň jednu: *Církev neroste množstvím postavených budov (ani zbouraných) a zorganizovaných projektů, nýbrž vnitřním životem věřících. Roste svatostí křesťanů, láskou k Bohu a k bližním bez rozdílu, kterážto je nezměřitelná a nevykazatelná ve výročních zprávách*.

2. Václav Žďárský: *Chemička, má láska*. Když bylo první vydání beznadějně rozebrané, postarala se v roce 2020 o to druhé Královéhradecká diecéze. Být nablízku Vaškovi znamenalo cítit tichou, trvalou radost. A právě taková je i tahle kniha – plná víry v člověka a naděje.

Štěpán Klásek, farář v Litomyšli a okolí

1. Yuval Noah Harari: *Nexus* (stručná historie informačních sítí od doby kamenné po AI). Kromě současných otázek spojených s umělou inteligencí kniha poskytuje zajímavý pohled zvenku i na židovskou a křesťanskou tradici.

2. Sandra Silná, Markéta Pilátová: *Po stopách divokého Boha*.

Hledání nových cest služby a svědectví v dnešním čase spojené s upřímnou osobní výpovědí brněnské farářky.

Dokončení příště

Zprávy

Ohlédnutí za oslavou narozenin Žižkostela

V neděli 1. února se ve zdejší velkém sále sešli návštěvníci všech generací, aby společně oslavili narozeniny Žižkostela. Celodenní program přilákal rodiny s dětmi, seniory, jednotlivce z okolí i staré známé. Žižkostel se na jeden den proměnil v živé místo setkávání, tvoření, kultury i sousedských rozhovorů.

Program zahájilo rodinné představení *Kozí kraviny* ve velkém sále. Následovala otevřená lekce Ateliéru Ostružina určená dětem a výtvarný workshop Ateliéru živé pedagogiky s názvem „Komiks z mého života“. Odpolední část programu nabídla komentovanou prohlídku s Táňou Vozkovou, promítání historických fotografií, dětskou hru i hudební dílnu „Zaspíváme si?“. V dolním sále potěšilo návštěvníky pohádkové představení Divadla Šapitó, na které navázala otevřená lekce pohybové praxe a akrobatické vystoupení na šálách. Výrazným momentem programu byly také romské tance, které k nám neodmyslitelně patří – vystoupily místní i přespolní skupiny. Večerní program vyvrcholil tanečně-pohybovým představením „Po pás“.

Po celý den byly přítomny pracovnice Nizkoprahového klubu Husita, které návštěvníkům představovaly sociální služby a zároveň zajišťovaly program a zázemí pro děti v herně. Organizátoři po celou dobu naplňovali principy otevřenosti vůči lidem různých národností, kultur i vyznání... Účastníci odcházeli s pocitem, že zde vzniká a posiluje se společenství, které má co nabídnout místní komunitě i celé čtvrti.

Zdeněk Břeň

Hudební pocta country legendě v Dejvicích

V dejvické náboženské obci se na konci února konal výjimečný hudební večer, který spojil poctu českému country zpěvákovi Michalu Tučnému s koncertem části skupiny Fešáci. Přítomní všech generací si užili známé melodie včetně písní *Tam u nebeských bran*, *Sundej z hodin závaží*, *Paní má se má* nebo *Všichni už jsou v Mexiku...*

Na pódiu ve zcela zaplněném Komenského sále stál i osmdesátiletý zpěvák a hráč na fukací harmoniku Tomáš Linka, jehož výkon sklídl velký obdiv – klobouk dolů před jeho vitalitou. Některým písním, například *Šťastné staré slunce*, dodal osobitý výraz Tomáš Butta, patriarcha naší církve, který během večera rovněž upozornil na motivy, jež se v textech Tučného často vracejí – obrazy cest, bot a nebes a samozřejmě i nebeských bran, tak jako ve stejnojmenné písni: „Zpívá o putování, toulání se. Vyjadřují to názvy písní *Ještě dlouhou cestu mám nebo Cesty toulavý, kde je obraz vyjadřující nesnadnost životních cest: ... jak za starých časů komedianti z poutí, každý z nás to ví, že žádný cesty nejsou rovný, že se kroutí a kroutí... V Bibli je obraz cesty používán v různých významech. Je to především symbol pro životní pouť člověka touto časností...*“.

Živý koncert potěšil všechny generace posluchačů a připomněl, proč Tučného písně zůstávají stále aktuální a tak oblíbené.

redakce

Zemřela sestra farářka Jiřinka Mojžíšová

V naději, kterou dává vzkříšený Ježíš Kristus, vám oznamujeme, že sestra Mgr. Jiřinka Mojžíšová, farářka naší církve, zesnula 24. února 2026 ve věku 86 let. Jako duchovní a farářka působila v náboženských obcích v Holicích, v Bakově nad Jizerou, v Praze - Dejvicích, Ďáblicích a v Michli, věnovala se též práci s dětmi a výuce biblické řečtiny.

Poslední rozloučení se zesnulou, s poděkováním za její život a službu, se konalo ve čtvrtek 12. března ve Sboru Alberta Schweitzera Církve československé husitské v Praze 4 – Michli.

redakce

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Uzdravení slepého

V	S	Ě	Ř	K	A	N	I	L	S	Í	
M	O	J	Ž	Í	Š	T	C	N	Y	S	
E	U	Č	I	N	I	T	Í	V	O	Í	
E	S	Z	I	B	Ý	S	N	U	H	N	
Č	E	Y	D	Y	P	P	D	N	Ř	E	
I	D	N	A	R	O	Z	E	N	Í	M	
D	É	A	O	T	A	Č	Č	L	C	H	N
O	L	R	Á	O	V	V	U	Ě	S	Z	
R	O	L	K	J	E	Z	I	R	A	F	
K	B	A	T	O	B	O	S	L	A	?	

BLÁTO
FARIZEJ
HŘÍCH
MOJŽÍŠ
NAROZENÍ

OČI
PROROK
RODIČE
RYBNÍK
SLEPÝ
SLINA

SOBOTA
SOUK
SOUSEDÉ
SYN

UČEDNÍCI
UČINIT
UZDRAVIL
ZNAMENÍ

(Řešení z z č. 9: Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna)

Jana Krajčířiková

Poetické dopoledne v Husově domě

Již počtvrté nabízí náboženská obec naší církve Č. Budějovice – Čtyři Dvory možnost autorského čtení. Určeno těm, kteří píší verše či texty písní a nemají mnoho příležitostí je prezentovat. Každý z přihlášených autorů má k dispozici deset minut k četbě básní či zpěvu písní.

Poetické dopoledne se odehraje v sobotu 21. března od 9.30 do 12 h v modlitebně Husova domu. Součástí programu bude i pocta básniřce a farářce Pavle Zachařové – zazní její verše i písně, ke kterým napsala texty. Srdečně zveme autory i hosty. Přihlášky prosíme na: pruhovanetrico@centrum.cz nebo telefonicky 773 557 979.

Karel Filip

Postní duchovní obnova

ČAS ZTIŠENÍ, MODLITEB, PODNĚTŮ A SDÍLENÍ

S TĚMATEM

STUDNA ŽIVOTA

SOBOTA 21. března 2026
OD 13.00 DO 18.00 hodin

KLUB SUTERÉN
POD CHRÁMEM SPASITELE
NA KARÁSKOVÉ NÁMĚSTÍ
V BRNĚ ŽIDENICÍCH

DOPROVÁZÍ
VERONIKA ŘEHÁKOVÁ
ŘEHOLNICE SESTER DÍTĚTE JEŽÍŠE,
TEOLOŽKA SE ZAMĚŘENÍM NA
SYSTEMATICKOU TEOLOGII A
SPIRITUALITU, VEDOUcí KURZŮ
DUCHOVNÍHO DOPROVÁZENÍ

PŘIHLÁŠKY NA
CCSH.ZIDENICE@SEZNAM.CZ

BLIŽŠÍ INFO: husite-zidenice.webnode.cz

Královéhradecká diecéze CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

KA ZA TEL SKÝ KURZ

BŘEZEN - LISTOPAD 2026

Základy dějin církve, Starého a Nového zákona, věrouky, liturgiky, homiletiky, pastorační a duchovní péče, správy církve a řádu, religionistiky.

Účastníkům kurzu se budou věnovat přednášející Mgr. Sárka Bažantová, Mgr. Vladimír Hrabá, ThDr. Martin Chadima, Th.D., Mgr. Vladislav Pek, ThDr. Jan Rokytka, Ph.D., ThDr. Stanislav Švarc, Th.D. a Mgr. Pavel Pechanec, biskup.

Přednášky kazatelského kurzu budou probíhat od března do listopadu, formou videokonference každé úterý od 18.30 a 1x v měsíci – v neděli 9.30–15.30 podle daného rozpisu. Přihlášku a doporučení svého faráře zaslejte na adresu Ambrožova 728/3 v Hradci Králové nebo emailem na dieceze.hradec@ccsh.cz. Přihláška ke stažení na webových stránkách.

www.ccsh.cz

Aktivní naděje

Zveme na přednášku Aktivní naděje: Jak vydržet současný svět? Jak čelit zmatku dnešní doby a nezbláznit se? Ve středu 25. března v 19 hodin v kapli sv. Jana v Modrém domě Obce křesťanů, Na Špejcharu 3, Praha 7. Přednáší Stanislava Veselková, farářka Obce křesťanů a aktivní členka výboru Ekologické sekce České křesťanské akademie.

Říká se, že naděje umírá poslední. Ale aby neumřela, musí se stát nadějí aktivní. Jeden z pohledů, jak nevnímat naděje pouze pasivně, ale uchopit ji aktivně, vypráví ve své knize Joanna Macy a Chris Johnston. V přednášce se podíváme (nejen) na jejich metodu obnovujícího spojení.

red

